

Arrest

nr. 157 836 van 7 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RADEMAKER en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 8 oktober 2010 België binnen.

Op 24 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet als echtgenoot van een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 14 april 2011 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Dison de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15*ter*).

Op 14 april 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 januari 2012 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel van de vreemdelingenwet, als echtgenoot van een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 16 februari 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Dison de beslissing waarbij deze aanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 15ter).

Op 16 februari 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15ter).

Op 30 juni 2015 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente Beveren.

Op 30 juni 2015 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van een aanvraag voor toelating tot verblijf als echtgenoot van een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling (bijlage 15bis).

Op 26 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 26§4 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §1, lid 1, 4° van de wet van 16/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij wet van 08/07/2011.

De vervoegde vreemdelingen heeft niet bewezen dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 106§5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu sinds 20 april 2015 is Mevrouw S. S. tewerkgesteld door het OCMW van Beveren en oefent zij de functie uit van technisch beambte in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW – wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet 15/12/1980

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Wat betreft artikel 74/13 van de wet: het feit dat betrokkene hier echtgenote en kinderen heeft, geeft hem niet automatisch verblijfsrecht en ontslaat hem niet van de plicht te voldoen aan de voorwaarden

*van de wet. Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene ten einde zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. De moeder kan de tijdelijke zorg van de kinderen op zich nemen of een oplossing zoeken voor opvang van de kinderen, zoals andere gezinnen dat ook dienen te doen. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een verwijdering zou verhinderen.
(...).”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting verklaart de aanwezige raadsman dat hij zonder instructie is vanwege de verzoekende partij, dat hij er geen contact meer mee heeft en dat de verzoekende partij mogelijk het land heeft verlaten. Hij had dit ook meegedeeld in een e-mail van 30 november 2015.

2.2. De verwerende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.3. De mededeling van de aanwezige raadsman is moeilijk verenigbaar met zijn aanwezigheid ter terechtzitting als gevolmachtigde van de verzoekende partij en druist in tegen het vermoeden uit artikel 440, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek. De vaststelling dringt zich op dat hierdoor niet kan worden aangenomen dat de aanwezige raadsman over een behoorlijk mandaat beschikt om de betrokken vreemdeling geldig ter terechtzitting te vertegenwoordigen (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121 466) in de zin van artikel 39/56, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.4. Aangezien de verzoekende partij niet in persoon ter terechtzitting is verschenen en de raadsman die voor de Raad optreedt de verzoekende partij niet meer geldig vertegenwoordigt, dient het beroep overeenkomstig artikel 39/59, § 2, tweede lid, te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET